

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
42Гж 920/25
08.10.2025. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Оливере Јовановић, председника већа, Милице Златковић и Неле Алексић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, сва тројица из села ... , град ..., чији је пуномоћник адв. Урош Обрадовић из ..., против туженог Компаније “Дунав осигурање” АДО Београд – Стари град, ул. Македонска бр. 4, чији је статутарни заступник ..., запослена код туженог, ради накнаде штете, вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о жалбама парничних странака изјављених против пресуде Основног суда у Прокупљу 4 П 5043/21 од 10.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Прокупљу 4 П 5043/21 од 10.10.2024. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Прокупљу 4П 5043/21 од 10.10.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и наложено туженом да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете исплати износе и то: АА из села ... на име нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због смрти мајке износ од 500.000,00 динара; ББ из села ... на име нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због смрти мајке износ од 500.000,00 динара; ВВ из села ... на име нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због смрти супруге износ од 500.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 10.10.2024. године као дана пресуђења па до коначне исплате. За већи износ од досуђеног а који је тражен тужбеним захтевом и то на име нематеријалне штете све тројице тужилаца за претрпљене душевне болове до износа од по 1.000.000,00 динара, тужбени захтев тужилаца одбијен је као неоснован. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и наложено туженом да тужиоцима на име накнаде материјалне штете за трошкове сахране покојне ГГ исплати и то: за израду и постављање споменика и уређење гробног места износ од 130.000,00 динара, за трошкове ручка на дан сахране за сто људи

износ од 60.000,00 динара, за трошкове датих подушја, одржавање прве суботе износ од 35.000,00 динара, за одржавање 40. дана износ од 35.000,00 динара, за одржавање пола године износ од 35.000,00 динара, за одржавање године дана износ од 35.000,00 динара, на име укопа износ од 7.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2024 године па до коначне исплате. За већи износ од досуђеног а који је тражен тужбеним захтевом и то на име накнаде материјалне штете све тројице тужилаца и то: за трошкове ручка на дан сахране за сто људи износ од 120.000,00 динара, за трошкове датих подушја одржавање прве суботе износ од 75.000,00 динара, за одржавање 40. дана износ од 70.000,00 динара, за одржавање пола године износ од 70.000,00 динара за одржавање године дана износ од 70.000,00 динара, као и на име укопа износ од 15.000,00 динара као и у погледу законске затезне камате од дана пресуђења до 14.11.2021. године тужбени захтев тужилаца, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и наложено туженом да тужиоцима на име накнаде материјалне штете у вези сахране а по рачунима Самостално воскарско лицидерске радње ... ПР ..., број 138 од 14.11.2020. године исплати износ од 17.075,00 динара и по рачуну број 2020 од 15.11.2020. године износ од 2.440,00 са законском затезном каматом почев од 10.10.2024. године па до коначне исплате. За већи износ од досуђеног а који је тражен тужбеним захтевом и то на име накнаде материјалне штете све тројице тужилаца и то на име накнаде материјалне штете у вези сахране а по рачунима Самостално воскарско лицидерске радње ... ПР ..., број 138 од 14.11.2020. године исплати износ од 34.150,00 динара и по рачуну број 2020 од 15.11.2020. године износ од 4.880,00 динара као и у погледу законске затезне камате од дана пресуђења па до 14.11.2020. године а за рачун број 138 односно до 15.11.2020 године, а за рачун број 2020 тужбени захтев тужилаца одбијен је као неоснован. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцима на име адвокатских трошкова у вансудском поступку, а за састављање одштетног захтева исплати износ од 22.500,00 динара и то са законском затезном каматом почев од 10.10.2024. године па до коначне исплате. За већи износ од досуђеног а који је тражен тужбеним захтевом и то на име накнаде тужиоцима адвокатских трошкова у вансудском поступку а који је тражен тужбеним захтевом до износа од 45.000,00 динара као и законске затезне камате а од дана пресуђења до дана 23.11.2020. године, тужбени захтев тужилаца одбијен је као неоснован. Ставом петим изреке, наложено је туженом да тужиоцима на име трошкова поступка исплати укупан износ од 230.550,00 динара, све са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Тужиоци су против првостепене пресуде благовремено изјавили жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у одбијајућем делу првог, другог, трећег и четвртог става изреке, као и у ставу петом изреке, са предлогом да се првостепена пресуда у побијаном делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи у смислу жалбеног предлога.

Против првостепене пресуде тужени је такође благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у усвајајућем делу првог, другог, трећег и четвртог става изреке, као и у ставу петом изреке, са предлогом да се првостепена пресуда у побијаном делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи у смислу жалбеног предлога.

Испитујући побиијану пресуду у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - др. закон), Апелациони суд је нашао да су жалбе парничних странака основане.

Према утврђеном чињеничном стању, критичног дана 23.09.2020. године, дошло је до саобраћајне незгоде у ..., тако што су се сударила два возила којима су управљали ДД и тужилац АА, а услед чега је путник у возилу којим је управљао АА, његова мајка ГГ, задобила тешке телесне повреде. Због наведене саобраћајне незгоде окривљени ДД је правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу 4 К.бр. 404/20 од 02.11.2021. године оглашен кривим за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја, управљајући возилом које је осигурано код туженог. ГГ, преминула је ... 2020. године и иза ње се, у конкретном случају, као супарничари јављају супруг и двојица синова, овде тужиоци. Пуномоћник тужилаца се у вансудском поступку, захтевом за накнаду штете од 23.11.2020. године обратио овде туженој, како би се тужиоцима мимо судског поступка исплатили одговарајући износи на име накнаде како нематеријалне тако и материјалне штете, да би поменути захтев одлуком о одбијању штете број АОН .../.. од ... 2021. године, био одбијен као несонован уз разлоге да је смрт пок. ГГ наступила као последица њене већ присутне малигне болести, а не саобраћајне незгоде. На околност постојања евентуалног доприноса саобраћајној незгоди, одређено је вештачење од стране вештака из области саобраћаја и машинске технике Драгана Марковића, који је у свом налазу и мишљењу констатовао да је на страни возача, односно ДД, стајао пропуст узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак ове незгоде, док на страни возача марке "Пежоа", односно тужиоца АА, по мишењу вештака, није било пропуста. У налазу и мишљењу од 01.09.2023. године, вештак медицинске струке др Радован Караџић је након увида у комплетне списе предмета, заједно са медицинском документацијом на име пок. ГГ, констатовао да је покојна критичном приликом задобила повреде у виду ишчашења левог раменог зглоба са крвним подливом коже и поткожних меких ткива у нивоу левог рамена и грудног коша и изливом слободне течности у простор између плућних марамца са леве стране, као и постојање двоструког прелома једанаестог левог ребра, које по констатацији вештака у време њиховог настанка представљају тешку телесну повреду. Вештак је сем тога констатовао и да је у време саме саобраћајне незгоде сада покојна ГГ боловала и да је лечена од злоћудне новотворевине леве дојке, која је у ранијем временском интервалу хируршким путем одстрањена, те да су повреде које је пок. ГГ задобила критичном приликом допринеле погоршању раније присутне злоћудне новотворевине и самим тим убрзале њену прогресију и настанак смртог исхода до којег је дошло ... 2020. године, непуна два месеца од саобраћајне незгоде. Исти вештак, изјашавајући се по примедбама тужене, у свом допунском мишљењу од 26.01.2024. године, је у целости остао при већ датим наводима из првобитног налаза и мишљења, појашавајући да саме повреде које су настале из саобраћајне незгоде као такве, тј. саме за себе не доводе до смртог исхода, а сходно њиховој природи, те да се не може искључити могућност да на терену ових повреда дође до настанка одређених компликација, на пример тромбозе венских крвних судова са тромбоемболијом плућа а што може довести и до смртог исхода, а то је код покојне управо и констатовано у току лечења у новоу леве руке али је исто током даљег лечења санирано. Вештак је још једном изричито навео да је до смртог исхода дошло услед „карцинома дојке" од које је пок. ГГ боловала и пре критичног догађаја а да су предметно

повређивање и задобијене повреде условиле погоршање ове болести, самим тим убрзале прогресију ове болести и настанак смртног исхода. У налазу и мишљењу вептака економско-финансијске струке Горице Лакић од 15.04.2024. године констатовано је да су трошкови сахране износили 176.480,00 динара, трошкови подушја 273.600,00 динара, трошкови црнине 47.100,00, трошкови споменика 130.000,00 динара, односно збирно 627.180,00 динара.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужилаца за накнаду нематеријалне и материјалне штете, са образложењем да у конкретном случају постоји подељена одговорност у 50%, имајући у виду да је пок. Славица у тренутку незгоде боловала и била лечена од злоћудне новотворевине.

Међутим, Апелациони суд налази да се овакав закључак првостепеног суда за сада не може прихватити као правилан, јер се основано жалбом указује да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. ЗПП, јер о битним чињеницама нису дати јасни и непротивречни разлози, а због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно и правилно утврђено.

Одредбом чл. 154. ст. 1. Закона о облигационим односима предвиђено је да ко другоме проузрокује штету дужан је надокнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Одредбом чл. 155. Закона о облигационим односима прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла добит), као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха. (нематеријална штета). Одредбом чл. 200. ст. 1. Закона о облигационим односима прописано је између осталог, да ће суд за претрпљене физичке болове и за претрпљене душевне болове због наружености и умањења животне активности, као и за страх, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање, то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству, док је ст. 2 истог члана прописано да ће суд приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Одредбом чл. 192. Закона о облигационим односима прописано је да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду. Кад је немогуће утврдити који део штете потиче од оштећеникове радње, суд ће досудити накнаду водећи рачуна о околностима случаја.

Сходно напред цитираним законским одредбама, основано се жалбама парничних странака указује на то да чињенично стање у првостепеном поступку није потпуно и правилно утврђено. У конкретном случају, неспорно је да је дана 23.09.2020. године дошло до саобраћајне незгоде између два возила, којима су управљали ДД, који је осигуран код туженог, и тужилац АА. Услед наведеног догађаја, путник у возилу тужиоца, његова мајка ГГ, задобила је тешке телесне повреде. Покојна ГГ преминула је дана .. 2020. године, непуна два месеца након незгоде. У односу на евентуални допринос тужиоца АА, из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке и машинске технике, Драгана Марковића, произлази да на страни тужиоца није било пропуста који би допринели настанку

саобраћајне незгоде. У налазу и мишљењу вештака медицинске струке др Радована Караџића од 01.09.2023. године констатовано је да је покојна критичном приликом задобила повреде у виду: ишчашења левог раменог зглоба са крвним подливом коже и поткожних меких ткива у нивоу левог рамена и грудног коша, излива слободне течности у плеурални простор са леве стране, као и двоструког прелома једанаестог левог ребра. Наведене повреде квалификоване су као тешке телесне повреде. Вештак је сем тога констатовао и да је у време саме саобраћајне незгоде сада покојна ГГ боловала и била лечена од злоћудне новотворевине леве дојке, која је у ранијем временском интервалу хируршким путем одстрањена. У допунском мишљењу од 26.01.2024. године, вештак је остао при већ датим налазима и мишљењу, наводећи да је до смртног исхода дошло услед “карцинома дојке” од којег је покојна ГГ боловала и пре критичног догађаја, али и да су повреде задобијене у саобраћајној незгоди условиле погоршање тог стања, убрзале прогресију болести и тиме допринеле настанку смртног исхода. Имајући у виду наведено, првостепени суд је закључио да у конкретном случају постоји основ за подељену одговорност, и то у процентуалном односу од по 50%, полазећи од тога да је покојна ГГ боловала од злоћудне новотворевине леве дојке.

Сходно оваквом закључку првостепеног суда, а према налажењу Апелационог суда, нејасно је из којих разлога је своју одлуку засновао на постојању подељене одговорности, односно постојању доприноса покојне ГГ настанку штетног догађаја, а да најпре није на јасан начин утврдио основно питање постојања узрочно-последичне везе у односу на штетни исхода, на шта се основано и жалбом тужене указује.

Наиме, медецинским вештачењем је као узрок смрти пок. ГГ наведена њена основна малигна болест, с тим да је вештак је нашао да повреде које је иста претрпела у саобраћајној незгоди, свакако јесу од утицаја. Међутим, према налажењу овог суда, за сада је нејасно у којој мери су повреде задобијене у саобраћајној незгоди допринеле смртном исходу, имајући у виду веома неодређен налаз вештака да је већа вероватноћа да би болест сама за себе довела до смртног исхода и без повреда које је именована задобила критичном приликом, али и да је евидентно да су задобијене повреде довеле до погоршања раније присутне болести и у сваком случају убрзале смрт покојне ГГ, пре него што би до њега дошло само због основне болести. Овакви наводи вештака не пружају потпуне и јасне одговоре на све чињенице од значаја за доношење правилне одлуке, јер је било неопходно да вештак медицинске струке најпре разјасни у ком стадијуму се налазила болест преминуле у тренутку повређивања, какво је било опште здравствено стање оштећене непосредно пре повређивања, да ли су повреде задобијене у саобраћајној незгоди изазвале медицинске компликације и уколико јесу да тачно наведе о којим се компликацијама ради, као и да се изјасни у ком тачно степену су наведене повреде допринеле смртном исходу и на који начин. Утврђивање наведених околности је од кључног значаја ради правилне правне оцене постојања и обима узрочне везе између предметне незгоде и смртног исхода, као и за одређивање евентуалне висине накнаде нематеријалне штете.

Првостепени суд, међутим, налази да малигна болест од које је пок. ГГ боловала представља доприност настанку смртног исхода од 50%, какав закључак је за сада правно неодржив, имајући у виду садржину одредбе чл. 192. Закона о облигационим односима, према којој, оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би

иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду. Наведени институт подељене одговорности примењује се само у ситуацијама када је оштећени својим радњама или пропуштањем допринео настанку или тежини штете – на пример, ризичним понашањем, непоштовањем прописа, одбијањем оправданих медицинских мера итд. Супротно томе, само постојање претходне тешке болести не представља допринос оштећеног у смислу члана 192. ЗОО. То је, пре свега, медицински фактор који може утицати на узрочну везу и висину накнаде, али сам по себи не може бити правни “допринос” у смислу који закон предвиђа за споствену кривицу оштећеног. У конкретном случају, ако не постоје докази да је покојна ГГ својим радњама или пропустима (на пример, одбијањем лечења, непоштовањем савета лекара или слично), допринела настанку или тежини повреда које су настале у саобраћајној незгоди, њено претходно здравствено стање се не може квалификовати као правни допринос.

Такође, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд није уопште ценио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке, иако је исти изведен као доказ у току поступка. Наиме, првостепени суд у образложењу пресуде само констатује да је ради утврђивања висине материјалне штете тужилаца, настале по основу трошкова сахране, укопа, подушја и осталих трошкова, изведен доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке Горице Лакић из Куршумлије. Наведено је да је у налазу и мишљењу вештака од 15.04.2024. године констатовано да су трошкови сахране износили 176.480,00 динара, трошкови подушја 273.600,00 динара, трошкови црпине 47.100,00, трошкови споменика 130.000,00 динара, односно збирно 627.180,00 динара. Међутим, након констатације о постојању овог доказа, суд не врши никакву оцену тог доказа, односно не наводи да ли налаз прихвата као релевантан или не, не указује на евентуалне недостатке, нити се изјашњава о његовој доказној снази. Такође, из образложења пресуде се не може сагледати да ли је суд овај доказ уопште имао у виду приликом одлучивања о висини досуђене накнаде. Обавеза суда је да приликом доношења одлуке оцени све изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности, те да у образложењу одлуке наведе јасне и довољне разлоге који су га водили при прихватању или одбијању одређеног доказа. У недостатку такве оцене, првостепена пресуда остаје нејасна у погледу начина на који је утврђена висина накнаде материјалне штете.

Како је у конкретном случају спорна узрочно-последична веза, а суд је своју одлуку и у ставу четвртог изреке донео ценећи једино постојање доприноса пок. ГГ, одлука је морала бити укинута у целисти, из свих напред наведених разлога и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битну повреду одредаба парничног поступка на коју је указано овим решењем, употпунити чињенично стање у складу са доказним предлозима странака, а потом ће, на основу оцене изведених доказа у смислу чл. 8. ЗПП, правилном применом материјалног права поново одлучити тужбеном захтеву, водећи рачуна и о осталим жалбеним наводима, а за своју одлуку даће јасне и ваљане разлоге.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер иста зависи од коначног исхода парнице.

Са изнетих разлога, применом одредбе чл. 391., чл. 392. и чл. 401. ст. 1. тач. 3. ЗПП, одлучено је као у изреци овог решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 08.10.2025. године, 42Гж 920/25

**Председник већа-судија
Оливера Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**